

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. R.**, bývajúceho v O., zastúpeného spoločnosťou S., so sídlom v Č., proti žalovanej **M.**, bývajúcej v O., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. S., JUDr. B., JUDr. S., PhD., s.r.o., so sídlom v Č., **o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16 C 307/2012, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2014 sp. zn. 8 Co 295/2014, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2014 sp. zn. 8 Co 295/2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvého stupňa“) uznesením z 25. februára 2014 č.k. 16 C 307/2012-104 návrh na prerušenie konania zamietol. V odôvodnení uviedol, že z ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. vyplýva, že súd má možnosť, nie povinnosť konanie prerušiť. Pri rozhodovaní o tom, či konanie preruší súd prihliada na to, či prebieha nejaké iné konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Ďalej uviedol, že žalovaná v danom prípade žiadala, aby súd konanie v tejto veci (sp. zn. 16 C 307/2012) prerušil, keďže v inej veci (sp. zn. 16 C 317/2013) prebieha na okresnom súde konanie, kde sa M. domáha voči žalobcovi určenia, že časť jeho vlastníctva, a to v podiele 2/540-tín z nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto konania, patrí do jej podielového spoluvlastníctva. Voči žalovanej si M. spoluvlastnícky podiel neuplatňuje. Z uvedeného súd prvého stupňa vyvodil, že konanie vo veci (sp. zn. 16 C 317/2013) nemá vplyv na právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou inej veci (sp. zn. 16 C 307/2012). Podľa súdu prvého stupňa mu v konaní nebráni prebiehajúce konanie vec prejednať a rozhodnúť,

keďže M. nie je účastníčkou konania tejto veci. Ak by aj súd podielové spoluvlastníctvo medzi žalobcom a žalovanou zrušil a vyporiadal, tým nie je dotknuté právo M., aby sa voči žalobcovi vo veci sp. zn. 16 C 317/2013 domohla svojho nároku na príslušnú časť podielového spoluvlastníctva, ktorú si mal podľa vyjadrenia menovanej žalobca na seba neoprávnene previesť. Vychádzajúc preto z ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. návrh žalovanej na prerušenie konania zamietol.

Krajský súd v Žiline uznesením z 30. mája 2014 sp. zn. 8 Co 295/2014 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že konanie vedené na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16 C 307/2012 prerušil do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16 C 317/2013. V odôvodnení uviedol, že žalobca ako podielový spoluvlastník nehnuteľnosti sa na žalovanej ako podielovej spoluvlastníčke domáha zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k označenej nehnuteľnosti. V inom konaní M. vedenom proti žalobcovi žiada určiť, že časť nehnuteľnosti, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve žalobcu patrí do jej podielového spoluvlastníctva v podiele 2/540-tiny. Podľa odvolacieho súdu vyriešenie otázky vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti môže mať významný vplyv na rozhodnutie súdu, ktorým je žiadané zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo k spornej nehnuteľnosti. Ak ide totiž o vec (veci) patriacu viacerým spoluvlastníkom, nie je možné návrh prejednať len s niektorými z nich pričom za súčasného stavu nie je možné posúdiť či je alebo nie je okrem účastníkov konania tejto veci podielovou spoluvlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti aj M.. Vychádzajúc preto z ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. bol odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa toho právneho názoru, že je opodstatnené vyčkáť na rozhodnutie vo veci sp. zn. 16 C 317/2013.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Uviedol, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu považuje za nesprávne, nedostatočne odôvodnené, ktoré spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Je toho názoru, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Vyslovil názor, že súd mal pri rozhodovaní vychádzať len z predloženého listu vlastníctva č. X., kde sú uvedení podieloví spoluvlastníci predmetných nehnuteľností a preto nemal vyhovieť návrhu žalovanej na prerušenie konania. To, že prebieha konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nemá význam pre rozhodnutie súdu o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, keďže ak súd podielové spoluvlastníctvo v súdnej veci zruší a vyporiada, nie je tým dotknuté právo žalobcu (v inom konaní) domôcť sa svojho nároku na príslušnú

časť svojho podielového spoluvlastníctva. Naopak tým, že odvolací súd prerušil konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam jeho – žalobcu obmedzil vo výkone svojho vlastníckeho práva a tým mu odňal možnosť konať pred súdom.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že jeho tvrdenia sú nepodstatné, nepreukázané a právne irelevantné. Žiadala, aby dovolací súd jeho dovolanie zamietol a priznal žalovanej trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 239 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 239.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením, ktorým zmenil uznesenie súdu prvého stupňa. Preto dovolanie žalobcu proti tomuto uzneseniu je prípustné podľa § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 ods. 1 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237

ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv.

Dovolateľ namietal, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie dostatočne odôvodnené, je nesprávne a spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele

druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámeč, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práv na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) tiež vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods.1 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dohovor), porovnaj napr. sp. zn. III. ÚS 156/06, sp. zn. III. ÚS 331/04, sp. zn. II. ÚS 174/04. Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Občiansky súdny poriadok zakotvuje v § 157 ods. 2 požiadavku preskúmateľnosti rozhodnutia. V zmysle tohto zákonného ustanovenia súd v odôvodnení rozsudku (uznesenia) uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Odôvodnenie rozsudku (uznesenia) musí byť presvedčivé.

Dovolací súd dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrálne (svojvoľné). Odôvodnenie uznesenia zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Vada v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. preto konanie z tohto pohľadu nezaťažila.

Obsah dovolacích námietok ďalej smeroval k spochybneniu správnosti právneho posúdenia opodstatnenosti návrhu na prerušenie konania odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa ustanovenia § 7 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej len „katastrálny zákon“) kataster obsahuje tieto údaje:

- a) geometrické určenie a polohové určenie nehnuteľností a katastrálnych území,
- b) parcelné čísla, údaje o parcelách registra "C" evidovaných na katastrálnej mape, údaje o parcelách registra "E" evidovaných na mape určeného operátu, druhy a výmery pozemkov, súpisné čísla stavieb, údaje o príslušnosti pozemkov k zastavanému územiu obce, 2) údaje o druhoch chránených nehnuteľností, o cenách poľnohospodárskych a lesných pozemkov a údaje o využívaní nehnuteľností, vybrané údaje na začlenenie pozemkov do poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo do lesného pôdneho fondu, údaje o bonitovaných pôdnoekologických jednotkách, vybrané údaje na tvorbu a ochranu životného prostredia a vybrané údaje pre iné informačné systémy o nehnuteľnostiach,
- c) údaje o právach k nehnuteľnostiam, údaje o vlastníkoch nehnuteľností (ďalej len "vlastník") a o iných oprávnených z práv k nehnuteľnostiam (ďalej len "oprávnená osoba"), ak ide o fyzickú osobu, meno, priezvisko, rodné priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a miesto trvalého pobytu, ak ide o právnickú osobu, názov, sídlo a identifikačné číslo, ako aj údaje o skutočnostiach súvisiacich s právami k nehnuteľnostiam,
- d) údaje o základných a podrobných polohových bodových poliach alebo údaje o bodových poliach,
- e) sídelné a nesídelné geografické názvy.

Podľa ustanovenia § 70 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Údaje katastra, a to údaje o právach k nehnuteľnostiam, parcelné číslo, geometrické určenie nehnuteľnosti, druh pozemku, geometrické určenie a výmera katastrálneho územia, názov katastrálneho územia, výmera poľnohospodárskej jednotky alebo lesnej hospodárskej jednotky, alebo organizačnej jednotky, údaje o základných a podrobných polohových bodových poliach, údaje o bodových poliach, ako aj štandardizované geografické názvy sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Záväzným údajom katastra nie je druh pozemku evidovaného ako parcela registra "E".

Dovolací súd skúmal správnosť napadnutého uznesenia z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu, a to právneho posúdenia veci. Dospel pritom k záveru, že právny záver odvolacieho súdu o splnení podmienok na prerušenie konania, nie je správny. I keď účelom citovaného ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je možnosť súdu prerušiť konanie najmä z dôvodu hospodárnosti konania, prichádza do úvahy jeho aplikácia aj v prípadoch, v ktorých sa takýmto postupom súdu naplňa samotný cieľ občianskeho súdneho konania, ktorým je zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Keďže prerušenie konania v zmysle citovaného ustanovenia závisí od úvahy súdu, mohol by dovolací súd spochybníť rozhodnutie odvolacieho súdu o prerušení konania len ak by bolo arbitrárne (svojvoľné), t. j. ak by nebolo vôbec odôvodnené (vada tejto povahy konanie nezaťažila), alebo ak by bolo výsledkom aplikácie príslušnej procesnej normy v zjavnom rozpore s jej účelom a zmyslom. V preskúmvanej veci o takýto prípad ide. Predmetom konania v súdnej veci je zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam medzi žalobcom a žalovanou, pričom sa žalobca domáha prikázania mu sporných nehnuteľností do vlastníctva, keďže je ich vlastníkom v pomere 3234/3240, ktorá skutočnosť vyplýva z údajov katastra nehnuteľností – z listu vlastníctva č. X.. V priebehu konania žalovaná žiadala, aby súd konanie prerušil, pretože v inej veci prebieha na Okresnom súde Čadca konanie pod sp. zn. 16 C 317/2013, v ktorom sa M. domáha voči žalobcovi a žalovanej určenia, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania, patria do jej podielového spoluvlastníctva a to v podiele 2/540 (t.j. 12/3240). Odvolací súd rozhodol o prerušení konania riadiac sa právnym názorom, že za súčasného stavu nie je možné posúdiť, či je alebo nie je okrem účastníkov konania tejto veci podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností aj M.. S týmto právnym názorom sa dovolací súd nestotožnil. Z údajov katastra nehnuteľností – katastrálneho územia Oščadnica, konkrétne z listu vlastníctva č. X. je možné zistiť, že podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností sú iba účastníci tohto konania (žalobca a žalovaná) v pomere 3234/3240 v prospech žalobcu a v pomere 6/3240 v prospech žalovanej. V zmysle ustanovenia § 70 ods. 2 katastrálneho zákona sú údaje katastra o právach k nehnuteľnostiam hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Osoby, ktoré spochybňujú hodnoverné údaje katastra, sú povinné preukázať opak, t.j. vyvrátiť ich. Rovnako to platí aj pri spochybnení správnosti záväzných údajov katastra. Podľa dôvodovej správy k pôvodnému zneniu katastrálneho zákona, "vyvrátiť hodnovernosť (a tým aj záväznosť) možno právoplatným rozhodnutím kompetentného štátneho orgánu a na základe podnetu, ktorý katastrálny úrad po prešetrení uzná za oprávnený. Takto vyvrátené údaje katastrálny úrad opraví." Keďže hodnovernosť a záväznosť údajov

katastra v súdnej veci nebola vyvrátená, je potrebné z jeho údajov vychádzať. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné poznamenať, že aj v prípade, ak súd prvého stupňa v súdnej veci podielové spoluvlastníctvo medzi žalobcom a žalovanou zruší a nehnuteľnosti vysporiada, nebude tým žiadnym spôsobom dotknuté právo M. naďalej sa v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16 C 317/2013 voči žalobcovi domáhať svojho nároku na sporné nehnuteľnosti. Za daného skutkového stavu preto súdu prvého stupňa nebráni žiadna skutočnosť vo veci naďalej konať a rozhodnúť.

Odvolačný súd preto nerozhodol vecne správne, keď uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že konanie prerušil. Tým, že odvolačný súd z tohto aspektu neposudzoval skutkový stav veci v nadväznosti k právnej stránke veci, došlo vo vzťahu k uvedenému k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Z tohto dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline zrušil podľa § 243b ods. 1 O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2015

JUDr. Viera P e t r í k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová